

ler ikke just var det, det ærede Medlem tilsigtede. Men naar det ærede Medlem sagde, at det var ønskeligt at vide, hvorvidt det var det bestemte Beløb pr. Husstand eller det bestemte Kvantum Brændsel pr. Husstand, man skulde gaa ud fra, maa jeg sige, at det forekommer mig, at Bestemmelsen ret tydeligt viser, hvad der har været Folketingsudvalgets Hensigt, nemlig for det første, at det Kvantum Brændsel, der skal tildeles hver Husstand, ikke maa overstige, hvad der anses for nødvendigt for en Husstand af den paa-gældende Størrelse. Det er nu ikke nødvendigt, at Kommunalbestyrelserne tager Hensyn til Husstandenes forskellige Størrelse, dertil er de berettigede, men saaledes som det staar, er det fastslaaet, at man maa ikke give Folk mere Brændsel, end de har Brug for. Det er en sund og naturlig Regel, og man har derigennem villet hindre, at der ydes overflødig Hjælp med et for stort Kvantum. For det andet viser Bestemmelsen, at det Kvantum indenlandsk Brændsel, Brænde og Tørv, der leveres, ikke maa overstige det samlede Beløb, som en Nedsættelse af den eventuelle Pris til Prisen 30 Kr. pr. Ton Tørv, hvis det er Tørv, der leveres, vil andrage. Og endelig begrænses Kommunens Adgang til denne Foranstaltning gennem de Bestemmelser, der er truffene om Beløbets Størrelse, hvor meget der ydes af Staten, og hvor meget Kommunen selv kan yde, og til hvem der kan ydes Statstilskud. Det lader sig ikke gøre — og det kan heller ikke forstaaes saaledes — at anvende et bestemt, fast Beløb til hver Husstand til et fast Kvantum Brændsel, thi saa vil man komme i Strid med andre Bestemmelser i § 1. Hvad der kan være det rigtige Beløb for udenlandsk Brændsel, vil ikke være det rigtige Beløb for indenlandsk Brændsel. Jeg maa formene, at Rammerne er trukne ved disse Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg her har nævnt, og indenfor disse Rammer maa Kommunen træffe den formaalstjenligste Ordning.

Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) fremsatte en Række kritiske Bemærkninger til Lovforslaget, som, hvis hans Partifæller gaar ind paa dem her i Tinget og faar Flertal for dem, vil nødvendiggøre en Række Forhandlinger med det andet Ting, som neppe vil kunne føre til noget Resultat før efter Fællesudvalg. I denne Anledning maa jeg maaske have Lov til at sige, at jeg, efter hvad der er givet Meddelelse om i Udvalget og

efter den Forhandling, som førtes i Folketinget, og hvor det konservative Partis Ordfører i Dag paa sit Partis Vegne anbefalede Lovforslaget til Gennemførelse, efter at han i flere Dage havde deltaget i Forhandlinger derom og flere Gange havde konfereret med sit Parti derom, har haft den Forestilling, at det konservative Parti som saadant sluttede sig til den Affattelse, som er vedtaget. Og saa meget mere Grund maatte jeg maaske have til at antage dette, som § 1 er bygget som et Kompromis over et fra konservativ Side fremsat Forslag. Derfor maa jeg meget henstille til det ærede Medlem, hvis han ikke vil hidføre en Forhandling, som nødvendigvis vil medføre en Række Forhandlinger mellem de to Ting, og sandsynligvis et Fællesudvalg, at opgive de Indvendinger og Ønsker, som man har fremsat her. Det ærede Medlem har stillet Forslag om Udvalg i Udsigt. Jeg skulde haabe, at han ikke vil opretholde dette Ønske om Udvalg, som efter min Mening ikke burde kunne føre til nogen Forandring i Lovforslaget, hvortil alle Partier har sluttet sig med en saadan Enstemmighed og paa en saadan Maade, som det er sket i Folketinget, og hvoraf jeg tror, at alle Medlemmer har haft det Indtryk, at det, hvad der ofte sker, ikke alene var paa det ene Tings, men ogsaa paa det andet Tings Partiers Vegne, man var blevet enig om en Ordning. En Udvalgsbehandling maatte i alt Fald blive forholdsvis kort. Vi befinder os i Dag paa den 27. Juni, men den 1. Juli skulde Loven gerne træde ud i Livet. Ganske vist er en tidligere Dyrstidslov kommet noget sent ud, men det har voldt betydelige Vanskeligheder, at den saaledes var kommet, efter at den gamle Lovs Gyldighed var udløbet, idet der i samme Øjeblik, Loven ikke fornyes i rette Tid, ingen Hjemmel er for at fortsætte med mange Foranstaltninger efter § 3, Understøttelser og andre kommunale Foranstaltninger til ubemidlede, men Kommunerne enten maa standse eller fortsætte for egen Risiko, og de smaa Kommuner vil sikkert skræmmes tilbage derfra. Paa samme Maade er Brændselsforanstaltningerne i København og visse andre store Byer langt fremme. Det vil volde Kommunerne store Vanskeligheder, hvis dette skal afbrydes. Det er selvfølgelig ikke umuligt at tage en Udvalgsbehandling i de fire Dage, der endnu er tilbage. Hvis dette høje Ting vil foranledige, at Folketinget vender tilbage hertil Mandag eller Tirsdag, er der intet til Hin-